

Publicerad 2012-02-19 06:18 av barfotafantomen

svarthimmel

snön faller för mig

som vore den blå neonskimmerklädda fjäderstjärnor
hängande i sina vita vinterpuppor
från de tunna silkestrådarna runt månens fingrar

svarthimlens havsbeskuggade jätte
låter för första gången
sina ofödda nattbarn springa fritt på sin innergård
hon är rädd för gravitationstrafiken
som rusar, trycker och tränger sig på

att nå mark så fort som möjligt
att en gång ligga stilla i harmoni och entropi
likt människor mot en död
av tystnad och stiltje
långt borta
från tankar och årstiders skiftningar

är att vakna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren barfotafantomen med Poeter.se id #28928 innehar upphovsrätten